

ਸਿਵਲ ਫੁਟਕਲ

ਐਸ.ਬੀ. ਕੈਪੂਰ ਅਤੇ ਪ੍ਰੋਮ ਚੰਦ ਪੰਡਿਤ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ, ਜੇ.ਜੇ.
ਡਿਵੀਜ਼ਨਲ ਸੁਪਰਡੈਂਟ, ਦਿੱਲੀ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਉੱਤਰੀ ਰੇਲਵੇ, - ਪਟੀਸ਼ਨਰ

ਬਨਾਮ

ਸਤੰਦਰ ਨਾਥ ਅਤੇ ਹੋਰ, ਜਵਾਬਦੇਹ

1963 ਦਾ ਸਿਵਲ ਫੁਟਕਲ ਨੰਬਰ 1071

ਪੇਮੈਂਟ ਆਫ ਵੇਜਜ਼ ਐਕਟ (1936 ਦਾ IV) ਐਸ. 7-ਸਪਸ਼ਟੀਕਰਨ II-ਕੀ ਅੰਤਰ ਸੰਵਿਧਾਨ ਅਤੇ ਦਾਇਰੇ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਦਾ ਹੈ - ਐਸ. 7(2)(ਐਚ) - ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਆਰਡਰ, ਆਰਡਰ ਕਰਨ ਲਈ ਸਮਰੱਥ ਨਹੀਂ ਹੈ - ਇਸ ਤਹਿਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਟੌਤੀਆਂ- ਕੀ ਅਧਿਕਾਰਤ ਹੈ

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸੰਸਦ ਜਾਂ ਰਾਜ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾਵਾਂ ਜਨਤਕ ਸੇਵਾਵਾਂ ਦੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਦੀਆਂ ਸੇਵਾ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਨੂੰ ਨਿਯਮਤ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਾ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 310 ਦੇ ਤਹਿਤ ਧਾਰਾ 311 ਨਾਲ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹੋਏ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਜਾਂ ਰਾਜਪਾਲ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਅਨੁਸ਼ਾਸਨੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਕਾਰਵਾਈ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 7 ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ II ਤਨਖਾਹ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਐਕਟ, ਇਸ ਲਈ, ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅੰਤਰਗਤ ਹੈ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 7 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ II ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਪਬੰਧਾਂ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਨਵਾਂ ਆਯਾਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਦੀ ਧਾਰਾ (ਐਚ) ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਅਧਿਕਾਰਤ ਕਟੌਤੀਆਂ ਦੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ- "ਅਦਾਲਤ ਜਾਂ ਅਜਿਹੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਲਈ ਸਮਰੱਥ ਹੋਰ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਣ ਵਾਲੀਆਂ ਕਟੌਤੀਆਂ"। ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਇਹ ਠੀਕ ਹੈ ਕਿ ਸੇਵਾ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਕਟੌਤੀਆਂ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਧਿਕਾਰਤ ਕਟੌਤੀਆਂ ਹਨ, ਪਰ ਸਪਸ਼ਟੀਕਰਨ II ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਨਿਯਮ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਜੁਰਮਾਨਾ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਹੈ, ਲੋੜਾਂ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਇਸ ਪੱਖੋਂ ਸਰਕਾਰੀ ਗਜ਼ਟ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਸਪਸ਼ਟੀਕਰਨ II ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਨਿਯਮ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਹਨ ਜੋ, ਹੋਰ ਗੱਲਾਂ ਦੇ ਨਾਲ, ਰੇਲਵੇ ਦੇ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ 'ਤੇ ਹੁਣ ਤੱਕ ਵਾਧੇ ਜਾਂ ਤਰੱਕੀ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਦੇ ਜੁਰਮਾਨੇ ਵਜੋਂ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ (ਪਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕੁਸ਼ਲਤਾ ਪੱਟੀ 'ਤੇ ਵਾਧੇ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਦੇ ਜੁਰਮਾਨੇ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ) ਚਿੰਤਤ ਸੀ। ਇਹ ਉਦੋਂ ਹੀ ਲਗਾਇਆ ਜਾਣਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਸਬੰਧਤ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਦੇਸ਼ਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਪ੍ਰਸਤਾਵਿਤ ਕਾਰਵਾਈ ਬਾਰੇ ਲਿਖਤੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਕੋਈ ਵੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਕਰਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜੇ ਉਹ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਭਾਰਤੀ ਰੇਲਵੇ ਸਥਾਪਨਾ ਕੋਡ ਦੇ ਨਿਯਮ 1712 ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੈ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਉਜਰਤ ਵਿੱਚੋਂ ਕਟੌਤੀ ਅਣਅਧਿਕਾਰਤ ਹੈ ਅਤੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 7 ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (2) ਦੀ ਧਾਰਾ (ਐਚ) ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਮਾਨਯੋਗ ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਜਸਟਿਸ ਡੀ.ਕੇ. ਮਹਾਜਨ ਦੁਆਰਾ 18 ਜਨਵਰੀ, 1963 ਨੂੰ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸਵਾਲ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਲਈ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਬੈਂਚ ਕੋਲ ਕੇਸ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਮਾਨਯੋਗ ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਜਸਟਿਸ ਕੈਪੂਰ ਅਤੇ ਮਾਨਯੋਗ ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਜਸਟਿਸ ਪੀ.ਸੀ. ਪੰਡਿਤ ਦੇ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਨੇ ਆਖਰਕਾਰ 23 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1963 ਨੂੰ ਕੇਸ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ।

ਸਿਵਲ ਕੋਡ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੀ ਧਾਰਾ 115 ਅਧੀਨ ਅਤੇ ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 227 ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਸ਼੍ਰੀ ਮੋਹਨ ਲਾਲ ਜੈਨ, ਸੀਨੀਅਰ ਸਬ-ਜੱਜ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਅਥਾਰਟੀ ਅੰਡਰ ਪੇਮੈਂਟ ਆਫ ਵੇਜ ਐਕਟ, ਅੰਬਾਲਾ, ਮਿਤੀ 25 ਅਕਤੂਬਰ, 1960 ਨੂੰ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ

ਐਨ.ਐਲ. ਸਲੂਜਾ, ਵਕੀਲ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਲਈ।

ਜਵਾਬਦਾਤਾ ਲਈ ਜੇ.ਐਨ. ਕੋਸਲ, ਐਮ.ਆਰ. ਅਗਨੀਹੋਤਰੀ ਅਤੇ ਮੋਤੀ ਰਾਮ ਅਗਰਵਾਲ, ਐਡਵੋਕੇਟ

ਨਿਰਣਾ

ਕੈਪੂਰ, ਜੇ.- ਇਹ ਪਟੀਸ਼ਨ ਡਿਵੀਜ਼ਨਲ ਸੁਪਰਡੈਂਟ, ਦਿੱਲੀ, ਉੱਤਰੀ ਡਿਵੀਜ਼ਨਲ ਰੇਲਵੇ ਦੁਆਰਾ ਭਾਰਤੀ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੀ ਧਾਰਾ 115 ਅਤੇ ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 227 ਦੇ ਅਧੀਨ, ਇਸ ਬੈਂਚ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਮਹਾਜਨ, ਜੇ., ਮਿਤੀ 18 ਜਨਵਰੀ, 1963 ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਮੁੱਖ ਵਿਵਾਦ ਤਨਖਾਹ ਦੇ ਭੁਗਤਾਨ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 7 ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ II, ਦੇ ਵਾਇਰਾਂ ਬਾਰੇ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਉਚਿਤ ਸੀ ਕਿ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦੁਆਰਾ ਭਾਰਤ ਦੇ ਅਟਾਰਨੀ ਜਨਰਲ ਨੂੰ ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ। ਇਸ ਲਈ ਇੱਕ ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਪਰ ਭਾਰਤ ਦੇ ਅਟਾਰਨੀ-ਜਨਰਲ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਕੋਈ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਇਹ ਪਟੀਸ਼ਨ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਦੀ ਧਾਰਾ 115 ਦੇ ਅਧੀਨ ਰੱਖਣ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦੀ ਕਿਉਂਕਿ ਪੇਮੈਂਟ ਆਫ ਵੇਜ਼ ਐਕਟ (1936 ਦਾ ਐਕਟ IV) ਅਧੀਨ ਅਥਾਰਟੀ (ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਸ ਨੂੰ ਐਕਟ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ) ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਦਾਲਤ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਕੇਡ ਆਫ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਦੀ ਧਾਰਾ 115 ਜਾਂ ਪੰਜਾਬ ਕੋਰਟ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 44 ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਯੂਨੀਅਨ ਆਫ ਇੰਡੀਆ ਬਨਾਮ ਤ੍ਰਿਲੋਕੀ ਨਾਥ (1), ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਅਸੀਂ ਇਸ ਨੂੰ ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 227 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਪਟੀਸ਼ਨ ਮੰਨਿਆ ਹੈ।

ਇਸ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਸਤੋਂਦਰ ਨਾਥ ਨੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 15 ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (3) ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉੱਤਰੀ ਰੇਲਵੇ ਦੇ ਦਿੱਲੀ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਦੇ ਡਿਵੀਜ਼ਨਲ ਸੁਪਰਡੈਂਟ ਨੂੰ 759.50nP ਰੁਪਏ ਦੀ ਵਾਪਸੀ ਲਈ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਗਈ, ਬਿਨੈਕਾਰ ਨੂੰ, ਜੋ ਕਿ ਡਿਵੀਜ਼ਨਲ ਸੁਪਰਡੈਂਟ ਦੇ ਖਾਤੇ 'ਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਰਾਸ਼ੀ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਸਾਲ 1951 ਵਿੱਚ ਕੀਤੇ ਇੱਕ ਆਦੇਸ਼ ਦੁਆਰਾ ਉਸ ਦਾ ਸਾਲਾਨਾ ਵਾਧਾ ਰੋਕ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਜੋ ਕਿ 4 ਰੁਪਏ ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾ ਦੀ ਦਰ ਨਾਲ ਸੀ ਸਥਾਈ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਾਲ ਇੱਕ ਸਾਲ ਲਈ। ਇਹ 7 ਦਸੰਬਰ, 1952 ਤੋਂ 7 ਮਾਰਚ, 1960 ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ ਸੀ। ਇਸ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਬਿਨੈਕਾਰ ਨੇ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਦੱਸਦਿਆਂ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਹਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹਨ: -

ਸਬਜ਼ੀਮੰਡੀ ਰੇਲਵੇ ਸਟੇਸ਼ਨ 'ਤੇ ਸਹਾਇਕ ਸਟੇਸ਼ਨ ਮਾਸਟਰ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਬਿਨੈਕਾਰ ਨੂੰ ਮਈ, 1951 ਵਿੱਚ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ ਪੁਆਇੰਟਸਮੈਨ ਦੇ ਨਾਲ ਲਾਪਰਵਾਹੀ ਅਤੇ ਡਿਊਟੀ ਵਿੱਚ ਅਣਗਹਿਲੀ ਦੇ ਦੋਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਮੁਅੱਤਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇੱਕ ਚਾਰਜਸ਼ੀਟ ਜਾਰੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਡਿਵੀਜ਼ਨਲ ਟਰਾਂਸਪੋਰਟੇਸ਼ਨ ਅਫਸਰ ਦੁਆਰਾ ਬਿਨੈਕਾਰ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸਾਲ ਲਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ ਦਾ ਦਰਜਾ ਇੱਕ ਗੇਟਮੈਨ ਵਜੋਂ ਘਟਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਡਿਵੀਜ਼ਨਲ ਸੁਪਰਡੈਂਟ ਨੂੰ ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ, ਜੋ ਕਿ ਬਿਨੈਕਾਰ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਵੀ ਸੀ। ਇਸ ਤੱਥ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਕਿ ਬਿਨੈਕਾਰ ਵੱਲੋਂ ਕੋਈ ਅਪੀਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਡਿਵੀਜ਼ਨਲ ਸੁਪਰਡੈਂਟ ਨੇ ਇਹ ਹੁਕਮ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਸ (ਬਿਨੈਕਾਰ) ਨੂੰ ਇੱਕ ਸਾਲ ਲਈ ਸਥਾਈ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਾਧੇ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਨਰਮੀ ਨਾਲ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਅਰਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਡਿਵੀਜ਼ਨਲ ਸੁਪਰਡੈਂਟ ਨੇ, ਲਾਗੂ ਸੇਵਾ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨਾਲ ਨਿਵੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਬਿਨੈਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਕਿਸੇ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਬਿਨੈਕਾਰ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਨੂੰ ਵਧਾਉਣਾ, ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ, ਭਾਵ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਅਪੀਲ ਤੇ, ਉਸ ਵੱਲੋਂ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਸੀ। ਇਹ ਵੀ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਬਿਨੈਕਾਰ ਨੂੰ ਨਵੀਂ ਚਾਰਜਸ਼ੀਟ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਕਾਰਨ ਦੱਸੇ ਨੋਟਿਸ ਦਿੱਤੇ ਬਿਨਾਂ ਜਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਬਚਾਅ ਕਰਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਦਿੱਤੇ ਬਿਨਾਂ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੁਕਮ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਤਕਰਾਰ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ ਵੀ ਡਿਵੀਜ਼ਨਲ ਸੁਪਰਡੈਂਟ ਨੂੰ ਅਣਗਹਿਲੀ ਵਾਲੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਧਿਕਾਰਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਇੱਕ ਮੁਢਲਾ ਇਤਰਾਜ਼ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਪੇਮੈਂਟ ਆਫ ਵੇਜ਼ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਥਾਰਟੀ ਕਾਨੂੰਨੀਤਾ ਦੇ ਸਵਾਲ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਲਾਗੂ ਕੀਤੇ ਆਦੇਸ਼ ਨਾਲ

ਨਜਿੱਠਣ ਲਈ ਸਮਰੱਥ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਹ ਵੀ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਕੇ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਕਿ ਬਿਨੈਕਾਰ ਲਈ ਕਾਰਵਾਈ ਦਾ ਕੋਈ ਗਲਤ ਜਾਂ ਆਵਰਤੀ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ, ਸਾਲ 1951 ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਸਾਲ 1960 ਵਿੱਚ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਰੱਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਵੀ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਸਮਰੱਥ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੇ ਚੰਗੇ ਅਤੇ ਲੋੜੀਂਦੇ ਕਾਰਨ ਲਈ ਆਰਡਰ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਮੁੱਦੇ ਸਨ:-

- (1) ਕੀ ਪੇਮੈਂਟ ਆਫ ਵੇਜ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਬਿਨੈਕਾਰ ਦੇ ਵਾਧੇ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੀ ਕਾਨੂੰਨੀਤਾ ਜਾਂ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕਤਾ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ?
- (2) ਕੀ ਬਿਨੈਕਾਰ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਪੈਰਾ ਨੰ. 4 (16-ਬੀ) ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਦੋਸ਼ਾਂ ਬਾਰੇ ਅਰਜ਼ੀ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਣ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ?
- (3) ਕੀ ਦਰਖਾਸਤ ਦੇ ਪੈਰਾ ਨੰਬਰ 5 ਵਿੱਚ ਦੱਸੇ ਗਏ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਵਾਧੇ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਅਤੇ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਹੈ?
- (4) ਕੀ ਅਰਜ਼ੀ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹੈ?
- (5) ਜੇਕਰ ਨਹੀਂ, ਤਾਂ ਕੀ ਬਿਨੈਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਦੇਰੀ ਨੂੰ ਮੁਆਫ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦੇ ਆਧਾਰ ਹਨ?
- (6) ਕੀ ਵਾਧੇ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਸਮਰੱਥ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੁਆਰਾ ਚੰਗੇ ਅਤੇ ਲੋੜੀਂਦੇ ਕਾਰਨ ਲਈ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ?
- (7.) ਰਾਹਤ.

ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਅਥਾਰਟੀ ਨੇ ਅੰਕ 1 ਅਤੇ 2 ਨੂੰ ਵੱਖਰੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਅਤੇ 25 ਅਕਤੂਬਰ, 1960 ਦੇ ਆਪਣੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੁਆਰਾ, ਇਹ ਮੁੱਦੇ ਬਿਨੈਕਾਰ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਪਾਏ ਗਏ। ਬਾਕੀ ਮਸਲਿਆਂ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ 29 ਮਾਰਚ ਦੇ ਹੁਕਮ ਰਾਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਮੁੱਦੇ ਨੰਬਰ 3 ਅਤੇ 6 ਵੀਂ ਬਿਨੈਕਾਰ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਪਾਏ ਗਏ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਮੁੱਦੇ ਨੰਬਰ 4, 5 ਅਤੇ 7 'ਤੇ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਬਿਨੈਕਾਰ ਸਿਰਫ਼ 96 ਰੁਪਏ ਦੀ ਵਾਪਸੀ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਸੀ ਜੇ ਗੈਰਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸਦੀ ਤਨਖਾਹ ਤੋਂ ਕੱਟਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਾਰਟੀਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਖਰਚੇ ਚੁੱਕਣ ਲਈ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਤਰਫ਼ੋਂ ਸ੍ਰੀ ਐੱਨ.ਐੱਲ. ਸਲੂਜਾ, ਅਰਥਾਤ, ਡਿਵੀਜ਼ਨਲ ਸੁਪਰਡੈਂਟ, ਨੇ ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਨਤੀਜਿਆਂ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ ਬਿਨੈਕਾਰ ਨੂੰ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਦੱਸੇ ਨੇਟਿਸ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਕੋਈ ਚਾਰਜਸ਼ੀਟ ਡਿਵੀਜ਼ਨਲ ਸੁਪਰਡੈਂਟ ਦੁਆਰਾ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਭਾਰਤੀ ਰੇਲਵੇ ਸਥਾਪਨਾ ਸੰਹਿਤਾ, ਖੰਡ 1 (1951 ਐਡੀਸ਼ਨ) ਦੇ ਸੰਬੰਧਿਤ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਲੰਘਣਾ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਗਵਰਨਰ-ਜਨਰਲ ਇਨ ਕਾਉਂਸਿਲ ਦੁਆਰਾ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਐਕਟ, 1935, ਧਾਰਾ 241 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਅਧੀਨ ਬਣਾਏ ਗਏ ਵਿਧਾਨਕ ਨਿਯਮ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ, ਰੇਲਵੇ ਸੇਵਕਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਜੇ ਗਵਰਨਰ-ਜਨਰਲ-ਇਨ ਕੌਂਸਲ ਦੇ ਨਿਯਮ-ਨਿਰਮਾਣ ਨਿਯੰਤਰਣ ਦੇ ਅਧੀਨ ਸਨ। ਕੋਡ ਦੇ ਪੈਰਾ 1702 ਵਿੱਚ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਜੁਰਮਾਨਿਆਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਰੇਲਵੇ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ 'ਤੇ ਚੰਗੇ ਅਤੇ ਲੋੜੀਂਦੇ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਲਗਾਏ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਆਈਟਮ ਨੰਬਰ (4) "ਇੱਕ ਕੁਸ਼ਲਤਾ ਪੱਟੀ 'ਤੇ ਰੁਕਣ ਸਮੇਤ ਵਾਧੇ ਜਾਂ ਤਰੱਕੀ ਨੂੰ ਰੋਕਣਾ" ਸੀ। ਪੈਰਾਗ੍ਰਾਫ਼ 1712 ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਨਿਯਮ 1702 ਦੀਆਂ ਆਈਟਮਾਂ (2) ਤੋਂ (6) ਅਤੇ ਕੁਝ ਹੋਰ ਆਈਟਮਾਂ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਜੁਰਮਾਨਾ ਲਗਾਉਣ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿਸੇ ਰੇਲਵੇ ਕਰਮਚਾਰੀ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਸ ਨੂੰ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਅਪਰਾਧਾਂ ਜਾਂ ਅਸਫਲਤਾਵਾਂ ਬਾਰੇ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਜਿਸ ਦੇ ਕਾਰਨ ਇਹ ਜੁਰਮਾਨਾ ਲਗਾਉਣ ਦੀ ਤਜਵੀਜ਼ ਸੀ ਅਤੇ ਕਾਰਨ ਦਿਖਾਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਜਾਂ ਕੋਈ ਘੱਟ ਜੁਰਮਾਨਾ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਲਗਾਇਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਤਿੰਨ ਦਿਨ ਦਾ ਸਮਾਂ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ ਅਤੇ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਲਈ ਵਾਜਬ ਸਹੂਲਤਾਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਜਾਣ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਨੂੰ ਡਿਵੀਜ਼ਨਲ ਸੁਪਰਡੈਂਟ ਦੁਆਰਾ ਅਣਡਿੱਠ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੇ ਇਹ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਸੀ।

ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 1 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (4) ਦੇ ਤਹਿਤ, ਇਹ ਰੇਲਵੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਦੁਆਰਾ ਕਿਸੇ ਵੀ ਰੇਲਵੇ 'ਤੇ ਨਿਯੁਕਤ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਉਜਰਤਾਂ ਦੀ ਅਦਾਇਗੀ ਲਈ ਲਾਗੂ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 7 ਉਹਨਾਂ ਕਟੌਤੀਆਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਉਹਨਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੀਆਂ ਉਜਰਤਾਂ ਤੋਂ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ ਜਿਹਨਾਂ 'ਤੇ ਐਕਟ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੈ: -

"7. (1) ਭਾਰਤੀ ਰੇਲਵੇ ਐਕਟ, 1890 ਦੀ ਧਾਰਾ 47 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਇਸ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂ ਇਸ ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਧਿਕਾਰਤ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ, ਕਿਸੇ ਕਰਮਚਾਰੀ ਦੀ ਉਜਰਤ ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਿਸਮ ਦੀ ਕਟੌਤੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਅਦਾ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।"

" ਇਸ ਉਪ-ਧਾਰਾ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ। ਸਾਡੇ ਉਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ ॥ 1957 ਦੇ ਸੇਧ ਐਕਟ 68 ਦੁਆਰਾ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ 1 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1958 ਤੋਂ ਲਾਗੂ ਹੋਣਾ ਸੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੈ:-

"ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ ॥- ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ 'ਤੇ, ਚੰਗੇ ਅਤੇ ਲੋੜੀਂਦੇ ਕਾਰਨ ਲਈ, ਥੋਪਣ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਉਜਰਤ ਦਾ ਕੋਈ ਨੁਕਸਾਨ ਹੇਠ ਦਿੱਤੇ ਜੁਰਮਾਨੇ, ਅਰਥਾਤ : -

(i) ਵਾਧੇ ਜਾਂ ਤਰੱਕੀ ਨੂੰ ਰੋਕਣਾ (ਇੱਕ ਰੁਸ਼ਲਤਾ ਪੱਟੀ 'ਤੇ ਵਾਧੇ ਦੇ ਰੁਕਣ ਸਮੇਤ)-

(ii) ਇੱਕ ਹੇਠਲੇ ਪੋਸਟ ਵਿੱਚ ਕਮੀ ਜਾਂ ਟਾਈਮ-ਸਕੇਲ ਜਾਂ ਸਮਾਂ-ਸਮਾਨ ਵਿੱਚ

ਇੱਕ ਹੇਠਲੇ ਪੜਾਅ ਤੱਕ

(iii) ਮੁਅੱਤਲੀ;

ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਉਜਰਤ ਵਿੱਚੋਂ ਕਟੌਤੀ ਨਹੀਂ ਸਮਝੀ ਜਾਵੇਗੀ ਜਿੱਥੇ ਅਜਿਹੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਜੁਰਮਾਨੇ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਮਾਲਕ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਏ ਗਏ ਨਿਯਮ ਲੋੜਾਂ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਹਨ, ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਹੈ, ਜੋ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਸਰਕਾਰੀ ਗਜ਼ਟ ਵਿੱਚ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਲਈ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।"

ਜ਼ਰੂਰੀ ਅਰਥ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕਟੌਤੀਆਂ ਸੇਵਾ ਨਿਯਮਾਂ ਅਧੀਨ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਉਜਰਤਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਟੌਤੀ ਸਮਝੀ ਜਾਵੇਗੀ ਜੇਕਰ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਈ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ ਯਾਨੀ ਕਿ, "ਜੇ ਚੰਗੇ ਅਤੇ ਲੋੜੀਂਦੇ ਕਾਰਨਾਂ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਾਂ ਜੇ ਨਿਯੋਕਤਾ ਦੁਆਰਾ ਜੁਰਮਾਨਾ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਬਣਾਏ ਗਏ ਨਿਯਮ ਇਸ ਲਈ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਉਜਰਤਾਂ ਤੋਂ ਕਟੌਤੀਆਂ ਦੀਆਂ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਸ਼੍ਰੇਣੀਆਂ ਦੀ ਗਣਨਾ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਇਹ ਵੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹੀਆਂ ਕਟੌਤੀਆਂ ਕੇਵਲ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੀ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਣੀਆਂ ਹਨ। ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਦੀ ਧਾਰਾ (ਏ) ਜੁਰਮਾਨੇ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਧਾਰਾ 15 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਖੇਤਰ ਲਈ ਸਾਰੇ ਦਾਅਵਿਆਂ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਅਤੇ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਅਥਾਰਟੀ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਲਈ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੀ ਹੈ ਉਸ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕੀਤੇ ਜਾਂ ਅਦਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੀਆਂ ਉਜਰਤਾਂ ਤੋਂ ਕਟੌਤੀਆਂ, ਜਾਂ ਉਜਰਤਾਂ ਦੇ ਭੁਗਤਾਨ ਵਿੱਚ ਦੇਰੀ। ਅਥਾਰਟੀ ਨੂੰ ਅਰਜ਼ੀਆਂ ਧਾਰਾ 15 ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (2) ਅਧੀਨ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਣੀਆਂ ਹਨ। ਸੈਕਸ਼ਨ 22 ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਅਦਾਲਤ ਉਜਰਤਾਂ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਜਾਂ ਉਜਰਤਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਕਟੌਤੀ ਲਈ ਕੋਈ ਮੁਕੱਦਮਾ ਨਹੀਂ ਸੁਣੇਗੀ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤੀ ਰਕਮ ਧਾਰਾ 15 ਦੇ ਅਧੀਨ ਕਿਸੇ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਬਣਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਉਸ ਧਾਰਾ ਅਧੀਨ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਜ਼ਰੀਏ ਵਸੂਲੀ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ।

ਮੌਜੂਦਾ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਸ੍ਰੀ ਸਲੂਜਾ ਵੱਲੋਂ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਦਲੀਲ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੈ:-

1. ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 310 ਦੀ ਧਾਰਾ (1) ਦੇ ਤਹਿਤ, ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੁਆਰਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਰ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ, ਜੋ ਕਿ ਸੰਘ ਦੀ ਸਿਵਲ ਸੇਵਾ ਦਾ ਮੈਂਬਰ ਹੈ, ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਦੌਰਾਨ ਅਹੁਦਾ ਸੰਭਾਲਦਾ ਹੈ। ਧਾਰਾ 311 ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਦੋ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਇਹ ਹਨ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਵਿਅਕਤੀ-

(ਏ) ਉਸ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕਿਸੇ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਬਰਖਾਸਤ ਜਾਂ ਹਟਾਇਆ ਨਹੀਂ ਜਾਵੇਗਾ ਜਿਸ ਦੁਆਰਾ ਉਸਨੂੰ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ

(ਬੀ) ਉਸ ਨੂੰ ਬਰਖਾਸਤ ਜਾਂ ਹਟਾਇਆ ਜਾਂ ਰੋਕ ਵਿੱਚ ਘੱਟ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਸ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕਾਰਨ ਦਿਖਾਉਣ ਦਾ ਵਾਜਬ ਮੌਕਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ

ਅਨੁਸ਼ਾਸਨੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਵਾਧੇ ਜਾਂ ਤਰੱਕੀ ਨੂੰ ਰੋਕਣਾ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਸਬੰਧਤ ਸਿਵਲ ਸੇਵਕ ਦੁਆਰਾ ਅਹੁਦਾ ਸੰਭਾਲਣ ਲਈ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਜਾਇਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 7 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ॥ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਉਲਟ ਹੈ;

(2) ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 7 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ॥ ਜੇ ਕਿ 1 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1958 ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਸੰਚਾਲਨ ਵਿੱਚ ਪਿਛਾਖੜੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਤਾਂ ਜੋ ਸਾਲ 1951 ਵਿੱਚ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਅਣਗੌਲੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ ;

(3) ਸਾਲ 1951 ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਆਰਡਰ, ਸਾਲ 1960 ਵਿੱਚ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਦੁਬਾਰਾ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਵੇਗਾ; ਅਤੇ

(4) ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਅਥਾਰਟੀ ਇਸ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਨਿਰਣਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ ਕਿ ਕੀ ਅਯੋਗ ਹੁਕਮ ਦੇ ਤਹਿਤ ਜੁਰਮਾਨੇ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਲਈ ਚੰਗਾ ਅਤੇ ਲੋੜੀਂਦਾ ਕਾਰਨ ਸੀ।

ਦਲੀਲ ਨੰ. 1.- ਇਸ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਸ੍ਰੀ ਸਲੂਜਾ ਨੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 309 ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਤਹਿਤ ਢੁਕਵੀਂ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੇ ਐਕਟ ਭਰਤੀ ਨੂੰ ਨਿਯਮਤ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਨਿਯੁਕਤ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ, ਸੰਘ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਰਾਜ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਜਨਤਕ ਸੇਵਾਵਾਂ ਅਤੇ ਅਹੁਦਿਆਂ ਲਈ। ਇਸ ਅਨੁਛੇਦ ਦਾ ਪ੍ਰਵਾਧਾਨ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਇਸ ਤਰੀਕੇ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਉਪਬੰਧ ਕਿਸੇ ਢੁਕਵੀਂ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂ ਇਸਦੇ ਅਧੀਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ, ਇਸ ਅਨੁਛੇਦ ਦਾ ਪ੍ਰਵਾਧਾਨ ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਉਪਬੰਧ ਉਚਿਤ ਵਿਧਾਨ ਮੰਡਲ ਦੇ ਕਿਸੇ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂ ਇਸ ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ, ਇਹ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਜਾਂ ਰਾਜ ਦੇ ਰਾਜਪਾਲ ਲਈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸਥਿਤੀ ਹੋਵੇ, ਸੇਵਾ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਸਮਰੱਥ ਹੋਵੇਗਾ। ਅਨੁਛੇਦ 313 ਦੇ ਤਹਿਤ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਧੀਨ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਹੋਰ ਵਿਵਸਥਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ, ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਪਹਿਲਾਂ ਲਾਗੂ ਸਾਰੇ ਕਾਨੂੰਨ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਜਨਤਕ ਸੇਵਾ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਹੁਦੇ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਸੰਘ ਦੇ ਅਧੀਨ ਸੰਵਿਧਾਨ ਜਾਂ ਇੱਕ ਰਾਜ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਲਾਗੂ ਰਹੇਗਾ * * *

*। ਇਹਨਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਦਾ ਸੰਯੁਕਤ ਪ੍ਰਭਾਵ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਰੇਲਵੇ ਸੇਵਕਾਂ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਭਾਰਤੀ ਰੇਲਵੇ ਸਥਾਪਨਾ ਸੰਹਿਤਾ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਸੇਵਾ ਨਿਯਮ ਲਾਗੂ ਰਹਿਣਗੇ। ਇਹ ਯੂ.ਪੀ.ਰਾਜ ਬਨਾਮ ਬਾਬੂ ਰਾਮ (2) ਵਿੱਚ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਕਿ ਸੰਸਦ ਜਾਂ ਰਾਜਾਂ ਦੀਆਂ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾਵਾਂ ਜਨਤਕ ਸੇਵਾਵਾਂ ਦੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਨੂੰ ਨਿਯੰਤ੍ਰਿਤ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਾ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 310 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇਸ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 311 ਦੇ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਜਾਂ ਰਾਜਪਾਲ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਅਨੁਸ਼ਾਸਨੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ। ਇਸ ਲਈ, ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 310 ਦੇ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਅੱਗੇ ਵਧਣ ਵਾਲੇ ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਜ਼ੋਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਜੇਕਰ ਇਸ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਇਸ ਦੇ ਤਰਕਪੂਰਨ ਸਿੱਟੇ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਵਿਆਖਿਆ ॥ ਨੂੰ - ਐਕਟ 7 ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (1), ਪਰ ਸੰਘ ਦੇ ਅਧੀਨ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਰਾਜ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਿਵਲ ਅਹੁਦੇ 'ਤੇ ਬੈਠੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਉਸ ਧਾਰਾ ਦਾ ਪੂਰਾ ਹਿੱਸਾ ਗੈਰ-ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਬਣ ਜਾਵੇਗਾ। ਅਜਿਹੇ ਹੌਰਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਲਈ ਸ੍ਰੀ ਸਲੂਜਾ ਦੁਆਰਾ ਕਿਸੇ ਅਥਾਰਟੀ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਸ੍ਰੀ ਸਲੂਜਾ ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਪੁਆਇੰਟ ਨੰਬਰ 1, ਇਸ ਲਈ, ਕੋਈ ਸਾਰਥਕ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 7 ਦੇ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ॥ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਨਵਾਂ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਆਯਾਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਦੀ ਧਾਰਾ (ਐਚ) ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਅਧਿਕਾਰਤ ਕਟੌਤੀਆਂ ਦੀਆਂ ਸ਼੍ਰੇਣੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ, "ਕਟੌਤੀਆਂ ਅਦਾਲਤ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਣੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਸਨ ਜੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਆਰਡਰ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਸਮਰਥ ਹਨ"। ਸੈਕਸ਼ਨ 7 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ॥ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਵਸਤੂਆਂ ਅਤੇ ਕਾਰਨਾਂ ਦਾ ਬਿਆਨ ਇਸ ਮਾਮਲੇ 'ਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸੰਕੇਤ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੈ:-

"ਇਹ ਸਵਾਲ ਕਿ ਕੀ ਉਜਰਤਾਂ ਵਿੱਚ ਕਟੌਤੀ, ਮੁਅੱਤਲੀ, ਵਾਧੇ ਨੂੰ ਰੋਕਣ, ਹੇਠਲੇ ਅਹੁਦੇ ਜਾਂ ਸਕੇਲ ਵਿੱਚ ਕਟੌਤੀ ਆਦਿ ਵਰਗੀਆਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਤਨਖਾਹਾਂ ਦੀ ਅਦਾਇਗੀ ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਅਧਿਕਾਰਤ ਕਟੌਤੀਆਂ ਹੋਣਗੀਆਂ, ਇਹ ਵਿਵਾਦਪੂਰਨ ਨਿਯਮਾਂ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਕਾਨੂੰਨ ਦੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੁਆਰਾ। ਸਰਕਾਰ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਇਹ ਰਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਸੇਵਾ ਨਿਯਮਾਂ ਅਧੀਨ ਸਜ਼ਾਵਾਂ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਕਟੌਤੀਆਂ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਧਿਕਾਰਤ ਕਟੌਤੀਆਂ ਹੋਣੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰਨ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਕਟੌਤੀ, ਤਨਖਾਹ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਸੇਵਾ ਨਿਯਮਾਂ ਅਧੀਨ ਸਜ਼ਾਵਾਂ, ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਧਿਕਾਰਤ ਕਟੌਤੀਆਂ ਹੋਣਗੀਆਂ।"

ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਸਹੀ ਹੈ ਕਿ ਸੇਵਾ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਕਟੌਤੀਆਂ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਧਿਕਾਰਤ ਕਟੌਤੀਆਂ ਹਨ, ਪਰ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ ॥ ਇਸ ਯੋਗਤਾ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਜੁਰਮਾਨਾ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਹ ਲੋੜਾਂ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ, ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਵੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਸਰਕਾਰੀ ਗਜ਼ਟ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਲਈ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਕਿਰਤ ਅਤੇ ਰੁਜ਼ਗਾਰ ਮੰਤਰਾਲੇ ਵਿੱਚ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਅਧਿਸੂਚਨਾ ਨੰਬਰ ਐਸ.ਓ. 517, ਮਿਤੀ 5 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1958 ਦੁਆਰਾ ਸੈਕਸ਼ਨ 7 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ॥ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਨਿਯਮ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਹਨ। ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਨੰਬਰ ਐਸ.ਓ. 391/PWA/Sec. 7/EXP. ॥/1960, ਮਿਤੀ 10 ਫਰਵਰੀ, 1961, ਦੁਆਰਾ ਜੋ ਕਿ ਰੇਲਵੇ ਦੇ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਤੇ ਹੁਣ ਤੱਕ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਿਥੇ ਤਕ ਵਾਧੇ ਜਾਂ ਤਰੱਕੀ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਦੇ ਜੁਰਮਾਨੇ ਦਾ ਸਬੰਧ ਸੀ (ਪਰ ਕੁਸ਼ਲਤਾ ਪੱਟੀ ਤੇ ਵਾਧੇ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਦੇ ਜੁਰਮਾਨੇ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ) । ਇਹ ਉਦੋਂ ਹੀ ਲਗਾਇਆ ਜਾਣਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਸਬੰਧਤ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਇਲਜ਼ਾਮਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਪ੍ਰਸਤਾਵਿਤ ਕਾਰਵਾਈ ਬਾਰੇ ਲਿਖਤੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਕੋਈ ਵੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਕਰਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜੋ ਉਹ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਉੱਪਰ ਦੱਸੇ ਗਏ ਭਾਰਤੀ ਰੇਲਵੇ ਸਥਾਪਨਾ ਕੋਡ ਦੇ ਨਿਯਮ 1712 ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੈ। ਤਤਕਾਲ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਇੰਨੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਉਲੰਘਣਾ ਹੈ ਕਿ ਬਿਨੈਕਾਰ ਨੂੰ ਅਯੋਗ ਹੁਕਮ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਉਜਰਤ ਦਾ ਨੁਕਸਾਨ, ਨੂੰ ਵੈਸ ਤੋਂ ਅਣਅਧਿਕਾਰਤ ਕਟੌਤੀ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇਗਾ ਜੋ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 7 ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਵੇਗਾ।

ਸ੍ਰੀ ਸਲੂਜਾ ਦੁਆਰਾ ਅੱਗੇ ਵਧਾਇਆ ਗਿਆ ਤੀਜਾ ਵਿਵਾਦ ਹਰ ਤਾਕਤ ਤੋਂ ਰਹਿਤ ਹੈ। ਬਿਨੈਕਾਰ ਨੂੰ ਉਜਰਤ ਦਾ ਨੁਕਸਾਨ ਇੱਕ ਆਵਰਤੀ ਘਾਟਾ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਚੁਣੌਤੀ ਦੇਣ ਦੇ ਸਮਰੱਥ ਹੈ ਜਦੋਂ ਵੀ ਇਹ ਉਸ ਨੂੰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਬਸ਼ਰਤ ਉਹ ਮਿਆਦ ਜਿਸ ਲਈ ਰਾਹਤ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੋਵੇ ਸੀਮਾ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹੋਵੇ। ਸੈਕਸ਼ਨ 15 ਦੇ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨ ਦੇ ਤਹਿਤ, ਬਿਨੈ-ਪੱਤਰ ਉਸ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਛੇ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦਿਨ ਮਜ਼ਦੂਰੀ ਤੋਂ ਕਟੌਤੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਜਾਂ ਜਿਸ ਮਿਤੀ ਨੂੰ ਮਜ਼ਦੂਰੀ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕੇਸ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਅਗਲੇ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨ ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਛੇ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੀ ਉਕਤ ਮਿਆਦ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦਾਖਲ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਬਿਨੈਕਾਰ ਅਥਾਰਟੀ ਨੂੰ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਕੋਲ ਅਜਿਹੀ ਮਿਆਦ ਵਿੱਚ ਅਰਜ਼ੀ ਨਾ ਦੇਣ ਲਈ ਕਾਫੀ ਕਾਰਨ ਸੀ। ਅਥਾਰਟੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਬਿਨੈਕਾਰ ਦੇ ਦਾਅਵੇ ਨੂੰ ਛੇ ਮਹੀਨਿਆਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮੇਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਲਈ ਰੋਕਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਪਰੇਵਾਇਸੇ ਦੇ ਤਹਿਤ ਸੀਮਾ ਦੀ ਹੋਰ ਮਿਆਦ ਵਧਾਉਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੌਜੂਦਾ ਪਟੀਸ਼ਨਰ, ਭਾਵ, ਡਿਵੀਜ਼ਨਲ ਸੁਪਰਡੈਂਟ, ਇਸ ਲਈ, ਇਸ ਇਸ ਸਕੋਰ 'ਤੇ ਕੋਈ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਏ ਗਏ ਗਣਨਾਵਾਂ ਦੀ ਸ਼ੁੱਧਤਾ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ।

ਬਿੰਦੂ ਨੰਬਰ 4 ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਸ੍ਰੀ ਸਲੂਜਾ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਇਕੋ-ਇਕ ਅਥਾਰਟੀ *ਯੂਨੀਅਨ ਆਫ ਇੰਡੀਆ ਜਨਰਲ ਮੈਨੇਜਰ, ਉੱਤਰੀ ਰੇਲਵੇ, ਆਦਿ ਬਨਾਮ ਜੋਗਿੰਦਰ ਸਿੰਘ* (1962 ਦਾ ਸਿਵਲ ਫੁਟਕਲ ਨੰਬਰ 566) ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ 10 ਅਕਤੂਬਰ, 1962 ਨੂੰ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਨੂੰ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਸਵਾਲ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਪੇਮੈਂਟ ਆਫ ਵੇਜਜ਼ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਗਠਿਤ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਕੋਲ ਰੇਲਵੇ ਨੈਕਰ ਦੀ ਨੈਕਰੀ ਤੋਂ ਬਰਖਾਸਤਗੀ ਦੀ ਕਾਨੂੰਨੀਤਾ ਅਤੇ ਵੈਧਤਾ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਸੀ। ਇਸ ਸਵਾਲ ਦਾ ਜਵਾਬ ਬੈਂਚ ਨੇ ਨਾਂਹ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤਾ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਤਤਕਾਲ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਸਵਾਲ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਦਾ ਧਿਆਨ ਇਸ ਸਵਾਲ ਵੱਲ ਦਿਵਾਉਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਆਰਡਰ ਦੇ ਤਹਿਤ ਜੁਰਮਾਨਾ ਲਗਾਉਣ ਦਾ ਕੋਈ ਚੰਗਾ ਅਤੇ ਢੁੱਕਵਾਂ ਕਾਰਨ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ

ਡਿਵੀਜ਼ਨਲ ਸੁਪਰਡੈਂਟ ਕੋਲ ਅਜਿਹਾ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਬਿਨੈਕਾਰ ਨੇ ਉਸ ਅੱਗੇ ਕੋਈ ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਦਲੀਲ ਕਿ ਡਿਵੀਜ਼ਨਲ ਸੁਪਰਡੈਂਟ ਕੋਲ ਕੋਈ ਰੀਵੀਜ਼ਨਲ ਪਾਵਰ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਨੂੰ ਮੌਜੂਦਾ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਚੁਣੌਤੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਇਸ ਅਨੁਸਾਰ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਡਿਵੀਜ਼ਨਲ ਸੁਪਰਡੈਂਟ ਅਣਗਹਿਲੀ ਵਾਲਾ ਹੁਕਮ ਕਰਨ ਲਈ ਸਮਰੱਥ ਅਥਾਰਟੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਹ ਹੁਕਮ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 7 ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (2) ਦੀ ਧਾਰਾ (ਐਚ) ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਮੌਜੂਦਾ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕੋਈ ਵੀ ਦਲੀਲ ਕੋਈ ਸਾਰਥਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਸ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਚੋਣ ਲੜਨ ਵਾਲੇ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਅਰਥਾਤ ਸਤੰਦਰ ਨਾਥ ਦੇ ਖਰਚੇ ਦੇ ਨਾਲ ਖਾਰਜ ਕਰਾਂਗਾ।

ਪ੍ਰੈਮ ਚੰਦ ਪੰਡਿਤ, ਜੇ.— ਮੈਂ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ।

ਪੰਡਿਤ, ਜੇ.

ਕੇ.ਐਸ.ਕੇ.

(1) A.I.R. 1961 Punj. 154

(2) A.I.R. 1961 S.C. 751 at pages 761 to 763

ਨੋਹਾ

ਡਿਸਕਲੇਮਰ:- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣਾਂ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।